

Bogár László: Huxit újratöltve

2023 június 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez számunkra önmagában is rossz hír, és ha ez az EU-n kívüli térben ér minket, akkor még annál is rosszabb.

Az Európai Parlament, bár erre semmiféle joga nem volt, „úgy döntött”, hogy Magyarországot alkalmatlannak nyilvánítja a 2024 második félévében aktuális soros elnöki tisztség betöltésére. Ezzel „szintet lépett” az Európai Unió uralmi rendszere, mert e példátlan lépéssel az Európai Parlament nyíltan megkérdőjelezte az Európai Tanács egyhangúlag elfogadott határozatokra épülő eljárásrendjét, noha ehhez semmilyen jogalapja nincs, és nem is lehet. Mindezt csak azért teheti meg, mert az Európai Unió egész uralmi struktúrája évtizedek óta egy degeneratív lejtőn van, amelynek egyik leglátványosabb megnyilvánulása, hogy a globális hatalmi rendszer ügynökhálózatoként üzemeltetett Európai Parlament, fegyverként használva az európai integráció uralmi intézményeit, terrorizálja az Európai Bizottságot és egyre durvábban magát az Európai Tanácsot is. Azt az Európai Tanácsot, amely uralmi lényegét tekintve az Európai Unió egyetlen „törvényhozó” szerve, szemben a „parlament” fogalmát végzetes tévedésként birtokló vagy inkább bitorló Európai Parlamenttel.

Ez a degeneratív folyamat, vagyis Európa egészének öngyilkos alárendelése az agonizáló amerikai birodalom pusztító energiáinak csak azért lehet ennyire gyors és végzetes, mert a jelek szerint semmi nem fékezi az uralmi struktúra önfelszámoló energiáit. Mindezek nyomán teljesen érthető, hogy egyre többen vélik úgy, hogy itt volna az ideje annak, hogy Magyarország kilépjen az Európai Unióból, vagyis kezdeményeznünk kellene a Huxitot, ahogy a brit kilépés Brexit elnevezése után a már sokak által eddig is a közbeszéd tárgyává tett magyar kilépést szokás nevezni a globális beszédtérben.

Az indulat érthető, de nem menthető, legalább is addig semmiképpen, amíg nyugodt és tárgyyszerű elemzés nyomán nem tudjuk megvonni a tagságunk valóságos mérlegét, ami a látszat ellenére egyáltalán nem lenne egyszerű feladat. Legfőképpen azért nem, mert a belépést sem elzárta meg semmiféle valóságos mélyszerkezetet feltárni képes elemzés. Az a több tonnányi dokumentum ugyanis, ami 1989 és 2004 közötti másfél évtized során a témát illetően elkészült, csupán a kérdés üzemeltetéstechinikai felszínét érintette, nem tudott, és igazából egyáltalán nem is akart a tagságunk globális hatalmi beágyazottságának mélyszerkezetével szembesülni. Ahogy a „rendszerátváltás” fedőnévű globális hatalmi diktátum valós természetéről sem zajlott le semmiféle vita, hisz az „új rendszer” mibenlétének kérdése nem is volt értelmezhető, úgy az európai uniós tagság kérdése is csupán primitív ideológiai feltételezések, és az úgynevezett „szakértők” globális metanyelven megfogalmazott üzemeltetéstechinikai falvédő „igazságainak” híg moslékja lehetett csupán. És most ez a zavaros undorító lé folyik vissza ránk, vagy hogy egy ma már kevésbé emlegetett klasszikust idézzünk: Die ganze Scheiße kommt zurück.

Ha tehát valóban sine ira et studio szeretnénk komolyan elgondolkodni az Európai Unióból való kilépést illetően, akkor először is ezt a módfelett nehéz, komplex és kényes munkát kellene legalább utólag elvégezni. Ahhoz ugyanis, hogy bármilyen kilépési szándék komolyan vehető lehessen, szembesülni kellene azzal, hogy milyen globális hatalomgazdasági függési rendszerben is üzemel az a valami, amit magyar társadalomnak és gazdaságnak szoktunk nevezni anélkül, hogy ismernénk e bonyolult függési rendszer valóságos természetét és az ebből adódó hosszú távú történelmi következményeket. Megalapozottnak látszik ugyanis az a feltételezés, hogy a globális hatalomgazdasági-pénzhatalmi alávetettségünk és függésünk a kilépéssel nemcsak, hogy nem szűnne meg, de feltehetőleg még súlyosbodna is, hisz akkor már semmilyen szervezeti-intézményi rend formálisan sem állna a rendelkezésünkre.

A globális hatalomgazdaság olyan komplex rendszer, ahol minden (még a leghatalmasabb) szereplő is része valamilyen integratív struktúrának, vagyis nincs légtüres tér, valamilyen függési rendszerben akkor is benne kell lennünk, ha ezzel nem is szeretnénk szembesülni, az a fajta „függetlenség”, amelyre amúgy jogos indulatunkban sokszor vágyunk, úgy ahogy ilyenkor elképzeljük, biztosan nem létezik. Kétségtelen tény, hogy ez a per definitionem „világ”-háború brutálisan átforgalmazza most ezt a globális hatalomgazdasági rendszert, de éppen ezért kellene most nagyon átgondolt döntéseket hozni, mert egyelőre nincs egyetlen olyan narratíva sem, amely képes lenne évtizedekre előre látva megjósolni, hogy milyen integratív komplexumban lenne előnyösebb pozíciónk, mint ez az Európai Unióban ma elfoglalt helyünk.

A várható fő tendencia kétségtelenül az amerikai birodalom hanyatlását, akár szétesését, és ezzel párhuzamosan Kína felemelkedését vetíti előre, de hogy ez milyen konfliktusokon keresztül, milyen áldozatok árán és Európa egészét milyen módon érintve fog végbe menni, arról egyelőre aligha van bárkinek megalapozott elképzelése.

S van ennek a kérdéskörnek egy minket egészen közvetlenül érintő nagyon kényes eleme is. Ennek lényege az, hogy az amerikai birodalom lerombolta azt a német–orosz kölcsönös előnyökön nyugvó együttműködési rendszert,

amelyre e Köztes-Európa „rendszerváltása” épült. Ennek mondhatni automatikus történelmi eredménye, hogy a jelent?sen meggyengül? Németország és Oroszország hagyta „vákuumba” egy, a Baltikumtól a Balkánig húzódó új regionális középhatalmi komplexum épül fel lengyel dominanciával, Ukrajnát és Romániát is magába olvasztva. Ez számunkra önmagában is rossz hír, és ha ez az EU-n kívüli térben ér minket, akkor még annál is rosszabb.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló